

[John Winther]

økonomiske prioritering af vore muligheder for investering, efter at vi nu har modtaget planredegørelsen for de offentlige investeringer frem til 1990.

Regeringen har jo indtil nu været overordentlig varsom med at tage stilling til spørgsmålet om kernekraften, og der er vel dermed skabt en stor usikkerhed om den fremtidige energiforsyning. Til gengæld må vi da konstatere, at vi ikke kan rette tilsvarende bebrejdelser mod regeringen for forbehold, når det drejer sig om at indføre naturgas. Hvis vi endelig skulle være uelskværdige – men det skal vi jo ikke – kunne man måske bebrejde regeringen, at den i denne sag næsten er kørt for langt og for hurtigt frem. Jeg tror, det er vigtigt her i dag at få præciseret, at der ikke er truffet nogen beslutning om at indføre naturgas, og at det på det grundlag, vi kender indtil nu, langtfra kan være en given ting, at vi skal træffe en sådan beslutning.

Vi kender som sagt endnu ikke den nøjagtige størrelse af de danske gasforekomster i Nordsøen. Med den viden, vi har i dag – men det skal jo tages med alle forbehold – kan vi vel anslå mængden til at ligge omkring 60 mill. t. Det svarer til, hvis vi omregner det til 100 pct. forbrug – og det ved jeg godt vi ikke skal – at vi kunne dække vores samlede energiforbrug i ca. 4 år. Hvis vi skal følge regeringens energiplan – og det er jo nok betydelig mere realistisk – vil det vel betyde, at vi med de 15 pct., som gassen forudsættes at skulle dække, har gas frem til omkring år 2000. Efter den tid skal vi til at købe gas andre steder fra, naturligvis under forudsætning af at der er gas til salg overhovedet, og det må måske nok betragtes som noget tvivlsomt. Gas vil nemlig overalt til den tid være en mangelvare, så hvis der overhovedet er gas til salg, må vi regne med, at det vil være til stærkt stigende priser.

Hovedmotiverne for regeringens stærke ønske om at indføre naturgas synes at være primært to ting. For det første forsyningsikkerheden og for det andet valutabesparelser. Begge disse motiver synes ikke helt velunderbyggede.

Jeg vil først komme med et par bemærkninger om forsyningsikkerheden. Der er forholdet jo det, at vi er medlemmer af det internationale energiagentur og derfor deltager i den internationale fordeling af de olieforstyringer, der er til rådighed i en krisesituation.

Naturgas er efter de gældende regler ikke med i fordelingsordningen, og derfor kan naturgas naturligvis siges at være et plus i et lands energiforsyning. Men forbedringen for Danmarks vedkommende er nok særdeles begrænset. Efter energiplanen skal gassen jo dække ca. 15 pct. og måske maksimalt 15 pct. af det samlede energiforbrug. Den største nedskæring efter de regler, der er, af et lands olieforstyrning, som det internationale energiagentur regner med, er 12 pct., og det vil sige, at indførelsen af naturgas vil forbedre den samlede energiforsyningssituation under en krise med 12 pct. af de 15 pct. eller i virkeligheden knap 2 pct. Det svarer til ca. 1 uges energiforbrug, og det er naturligvis værd at tage med. Men omkostningerne er unægtelig meget høje. Kun i tilfælde af en langvarig og virkelig alvorlig krise vil gasanvendelse kunne siges at rumme en virkelig fordel, forudsat ilandføringen fra danske forekomster og tilførsel fra anden side kan opretholdes.

I den forbindelse er det nok nødvendigt at komme ind på det spørgsmål endnu en gang, som allerede har været rejst med hensyn til anvendelse af naturgas, nemlig hvorledes man vil gardere sig mod f. eks. et havari på en boreplatform i Nordsøen, brud på en søledning eller andet, der kan forhindre tilførsel. I det, vi indtil nu kender til naturgasprojektet, synes der kun indregnet én rørledning, og det må vel være rimeligt at spørge, hvilke nødforsyningsmuligheder der foreligger, og hvad en rimelig sikring mod havari vil løbe op i.

Det andet hovedargument, den påståede valutabesparelse, forekommer at være lige så tvivlsomt. Det bygger på en forventning om, at eksportprisen for gas vil være lavere end importprisen for f. eks. olie og kul, som i givet fald kunne komme ind i billedet i stedet for gassen. Denne tese vil næppe være holdbar på længere sigt. Naturligvis vil prisen på olie og gas stige, men gasprisen vil sandsynligvis stige mest, for de lande, der allerede har investeret i naturgasnet, vil få et stigende behov for indførsler, når deres egne beholdninger begynder at svigte.

Også hvad angår økonomien i hele foretagendet, synes regeringen at være på gyngende grund. Investeringsomkostningerne i det foreslåede forsyningsnet er vel på – og så får vi jo spørgsmålet, hvad det egentlig er på –